

Het voorbidden voor anderen, een pligt der christelijke liefde.

<https://hdl.handle.net/1874/353209>

gls

3

HET
VOORBIDDEN VOOR ANDEREN,
EEN PLIGT DER
CHRISTELIJKE LIEFDE.

TE ROTTERDAM
bij M. WIJT & ZONEN,
Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap.
1832.

No. XLIV.

VOORHEDEN VAN AANBEDIJN

DE NEDERLANDSE

CHRISTELIJKE LIJST

DE NEDERLANDSE
 CHRISTELIJKE LIJST
 VAN DE NEDERLANDSE

187

187

VOORBERIGT.

Gecommitteerden van het Nederlandsche Zendelinggenootschap, tot het opstellen, verzamelen en uitgeven van kleine Stukjes, ter bevordering van Evangelische kennis en Godzaligheid, ook bij mingeoefenden; namelijk:

R. J. VAN DER MEULEN, B. VAN MARKEN,
J. CLARISSE, A. L. M. Phil. et Theol. Doct.
en Prof., A. DE VRIES, L. EGELING,
J. C. VORSTMAN en R. ADRIANI, *Predikanten*

te Amsterdam, Hoorn, Leyden en Rotterdam; overeenkomstig hun Ambt en Bediening, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen Landgenooten aan; erkennende intusschen geene Uitgave voor echt, dan welke door eenen hunner, of door de Drukkers dezes, onderteekend is

M. Wijt Stonen

HET
VOORBIDDEN VOOR ANDEREN,

EEN PLIGT DER

CHRISTELIJKE LIEFDE.

Op den eersten morgen dezes jaars, vroeg ontwaakt zijnde, las ik iets in het *Geheim Dagboek van Lavater*, en werd getroffen door den elfden zijner dagelijksche grondregels, die aldus luidt: » In mijne voorbede voor anderen, die ik op geenen dag na wil laten, wil ik aan mijne ouders, mijne vrouw, mijne kinderen, mijne broeders en zusters, mijne huisgenooten, — aan mijne vrienden (van welke hij eenigen optelt) uitdrukkelijk gedenken.»

Hoewel ik ook de mijnen reeds biddende gedacht en voor het jaar, dat zij met

mij intraden, aan Gods bewaring en vaderzorg eerbiedig had opgedragen, kon ik het toch niet ontveinzen, dat die verborgene voorbidding voor anderen, doorgaans veel te flauw, te koel en te algemeen door mij pleeg te geschieden. Op een' volgenden tijd hierover nadenkende, kwam ik op den inval om eens te beproeven, of ik over dit onderwerp een klein stukje zou kunnen vervaardigen, om dit aan het Nederlandsch Zendelinggenootschap aan te bieden. Wordt het eenigzins geschikt geoordeeld en der uitgave waardig gekeurd, dan zal het misschien deze of die ook kunnen helpen of opwekken, tot de betrachtting van eenen zoo dikwerf verzuimden of gering geachten pligt der christelijke liefde.

Ziet daar Lezers! de aanleiding tot de vervaardiging van dit eenvoudig geschrift. Gij vindt hier, niet zoo zeer eene ontwikkeling van de leer der Heilige Schrift, omtrent het voorbidden voor anderen, als wel eene opwekking, om dien pligt der

broederlijke te beoefenen en anderen in uwe gebeden mede gedachtig te zijn. Ontvangt deze opwekking met denzelfden goeden wil, waarmede ze u wordt aangeboden, en God gebiede over dit boekje alzoo zijnen zegen, dat deszelfs lezing en overdenking vele gebeden der christelijke liefde moge voortbrengen.

Wat wij door het *voorbidden* voor anderen, door *voorbede* of *voorbidden* te verstaan hebben, zal ieder terstond gevoelen. Het is iets voor anderen van God te begeeren en te vragen. Dit kan geschieden voor land of kerk in het algemeen, zoo als David deed: *o God! verlos Israël uit alle zijne benaauwdheden* (1). *Doe wel bij Sion naar uw welbehagen, bouw de muren van Jeruzalem op* (2). *Bidt om den vrede van Jeruzalem* (3). Of voor iemand in het bijzonder, zoo als Jacobus opwekt: *Bidt*

(1) Ps. XXV: 22.

(2) Ps. LI: 26.

(3) Ps. CXXII: 6.

voor elkanderen (1); en Paulus: *Broeders bidt voor ons.* (2)

Het spreekt van zelve, dit voorbidden voor anderen veronderstelt het bidden voor zich zelve. Wie voor zich zelve niets van God te begeeren of te vragen heeft, zal zich evenmin bekommeren om dit voor anderen te doen. Wie zelve geene gewoonte heeft, noch behoefte gevoelt om zijne begeerten in alles, door bidden en smeeken, met dankzegging bekend te doen worden bij God, wat zal hem bewegen om zijne broederen biddende te gedenken? Het voordidden voor anderen is dus niet mogelijk, zonder het dagelijksch, aanhoudend en ernstig opdragen van ons zelve aan God. Willen wij aan deze verplichting der broederlijke liefde voldoen, dan moeten wij eerst beginnen met te bidden voor ons zelve, dan moeten de dringende en veelvuldige opwekkingen van onzen Heer en zijne Apostelen, om altijd te bidden en niet te vertragen, om te bidden zonder op-

(1) Jac. V: 16.

(2) 1 Thess. V: 25.

houden, om te volharden in den gebede, ons bovenal heilig wezen, en wij dien dag verloren achten, welken wij zonder geloovige en eerbiedige toenadering tot God hebben doorgebracht (1).

Zulk eene voorbidding, dat gedenken aan onze bekenden en betrekkingen, wanneer wij biddende tot God naderen, noem ik een pligt der christelijke liefde. Het mag ons niet genoeg zijn, dat wij voor ons het noodige hebben; ook het welzijn des naasten moet ons ter harte gaan. Wij moeten hem het goede gunnen en deswege ook voor hem den Vader der lichten, van wien alle goede gaven en volmaakte giften afdalen, aanroepen. De meeste onzer broeders en zusters kunnen wij niet anders en beter dienen, dan door hunne belangen biddende aan God voor te dragen. Zouden wij dan daartoe niet verplicht zijn, indien de koninklijke wet: » Gij zult uwe naasten liefhebben als u zelve, » iets bij ons

(1) Men zie Luc. XVIII: 1—8. 1 Thess. V: 17. Rom. XII: 12. }

geldt? Wie overeenkomstig dit gebod denkt en handelt, is gereed om alom te helpen waar hij hulp verleenen kan, en waar hij dit niet vermag, daar wenscht hij zijnen evenmensch het goede toe en draagt zijne belangen biddende op het harte. Het allervolmaakste gebed, door den Heiland der wereld ons gegeven, wijst ons deze verplichting der christenen duidelijk aan. Wij zeggen niet: *Mijn Vader*, maar *Onze Vader*, als broeders en zusters van een gezin, die allen van den Vader bemind worden, zijnen bijstand noodig hebben en op zijne hulp aanspraak kunnen maken. Wat de christen voor zich van den Vader hier boven smeekt, dat wenscht hij dat ook anderen verkrijgen mogen. Hij zoekt niet alleen voor zich de regte kennis en vereering van God, niet alleen voor zich kracht, om den wil des Vaders te doen; maar wenscht tevens, dat allen dien Vadersnaam mogen kennen, allen Hem regt vereeren en Gods wil volbrengen, zoo als de Engelen in den hemel. Het is hem niet genoeg dagelijksch

brood te hebben; hij gunt dat ook zijn naasten gaarne en wil hiertoe medewerken door het gebed. Eveneens is het met de vergiffenis van schulden en de bewaring tegen en in verzoeken. Hij vraagt ook dit voor anderen bij God, met dezelfde beden, waarin hij het voor zichzelf smeekt. Van het begin tot aan het einde zien wij hier liefde tot onze naasten, liefde tot de broeders doorstralen, eene liefde, die zich zelfs jegens beledigers in zachtmoedigheid en vergevensgezindheid openbaart, als wij in ons gebed betuigen: *vergeef ons onze schulden, gelijk wij ook vergeven onze schuldenaren.* Het is dan onmiskkenbaar, wij moeten met liefde der broederen in het harte, niet alleen voor ons, maar ook voor anderen bidden, en bij het voordragen van eigene nooden, die van onze naasten niet vergeten.

Gij ziet hier nu duidelijk, dat wij als christenen verpligt zijn voor elkander te bidden, en onder de gewone lezers dezer kleine Stukjes, zal wel niemand gewonden

worden die hieraan twijfelt. Maar iets anders is het, of gij wel overeenkomstig die overtuiging handelt. Het is toch niet ongewoon, dat wij bij volkomene kennis en overtuiging van onzen pligt, strijdig met denzelven handelen. Hierom willen wij elkander opwekken, om niet te vertragen in deze dienstbetooning der christelijke liefde, en daartoe letten — op den pligt zelve in deszelfs vollen omvang, — op hetgeen ons tot betrachtning van denzelven kan aansporen, en — op de wijze van deszelfs beoefening.

E E R S T E A F D E E L I N G.

De pligt zelve; wat behoort te geschieden en voor wie moeten wij bidden?

De omvang van dezen pligt der christelijke liefde is zoo uitgestrekt als het gebod der liefde, dat ieder omvat die menscheit. Paulus vermaande Timotheus, dat gedaan werden smee kingen, gebeden, voor-

biddingen, dankzeggingen voor alle menscheu (1). Geen mensch op den ganschen aardbodem mag ons geheel onverschillig of van onze voorbidding uitgesloten wezen. Van welk een volk of taal ook, op welk een' trap van beschaving staande, wat godsdienstbelijdenis of gezindheid toegedaan; de christen omvat alle zijne medemenschen met algemeene menschenmin, alle zijne medegeloofsgenooten met broederlijke liefde. Zou hij dan weigeren, allen ten gepasten tijde op te dragen aan den milden Verzorger van al wat leeft en is, wiens goedertierenheid is over de kinderen der menschen? Verre van in eenen verblinden volkshoogmoed op anderen neder te zien, of hunne verdelging te wenschen, zoekt hij hun heil bij God, bidt hun het deelgenootschap aan zijne voorregten, aan zijne godsdienst toe, en beijvert zich om het beeld te dragen van den Vader in den hemel, die zijn licht over allen doet schijnen. In plaats van den armen, verachten

(1) 1 Tim. II: 1 en 2.

Jood nog meer te krenken, te verguizen, te beleedigen, of aan zijne teregtbrenging te wanhoopen, smeekt hij dat het deksel der verblinding mag worden weggenomen, en vraagt zijne bekeering bij God. Bijzonder echter deelen zij in zijne voorbede, die door één geloof, éenen doop, ééne hoop, één God en Zaligmaker met hem verbonden zijn. Hij bidt voor hunne bewaring en opwassing in het allerheiligste geloof; hij draagt hunne belangen, die mede zijne eigene zijn, met de levendigste welwillendheid aan God voor, en zij doen dit wederkeerig voor hem. Van de zoodanigen mag het heeten :

Als één van ziel, als één van zin,

Die één belang gevoelen,

Die 't zelfde wit bedoelen,

Verbinden w' ons in broedermin;

Zoo dat w' in vreugd en pijn,

Elkandren alles zijn (1).

Meent evenwel niet dat het voldoende zou wezen, zoo in het algemeen voor alle

(1) Evang. Gez. LXIX: 4.

medemenschen en medechristenen te bidden. Terwijl de belijder van het Evangelie in ootmoed des gebeds, zijne vurigste wenschen aan den Vader van alle barmhartigheid en genade bekend maakt, zoo komen hem ook enkele personen voor de aandacht, aan welke hij boven anderen deelneming verschuldigd is of genegenheid toedraagt.

In de eerste plaats verdienen hier overheden genoemd te worden, die hij als magten erkent van God verordineerd; aan welke hij niet slechts geveinsdelijk of om de straffe, maar om der conscientie wille onderworpen is; voor welke hij dus niet slechts gedwongen, in het openbaar, maar ook vrijwillig in huisgezin en binnenkamer bidt, uit overtuiging dat van hun bestuur zoo bijzonder veel afhangt, en dat zij zoo veel noodig hebben, om hunne gewigtige taak naar behooren te vervullen.

Eveneens draagt de godvruchtige regent zijne getrouwe onderdanen aan den oppersten Beschermmer op, gelijk wij zulks van David, Salomo, Hiskia en andere godvree-

zende mannen vermeld vinden. Gelukkig het land, gelukkig de stad, waar zulks wederkeerig plaats vindt, waar zulke overheden over zulke onderdanen regeren. Wij hopen dat Nederland vele zulke overheden en onderdanen bevat, en zoo het u, die dit boekje in handen krijgt, tot heden toe aan het regte besef dezer verpligting, of aan opgewekten lust tot vervulling van deze uwe verpligting ontbrak, moogt gij voortaan dit gebrek vergoeden en voor land en koning en overheden, voor krijgslieden en regters, met alle gedurigheid waken in den gebede.

Na de overheden zij het mij vergund de evangeliendienaren te noemen. De christen is in zijne ernstige, stille gebeden ook gedurig aan de leeraren van de godsdienst gedachtig, welke hij veel acht om hunnes werks wil; wier gewigte, doch doorgaans niet genoeg gewaardeerde bediening, hij beseft; aan welke personen hij, uithoofde van menigvuldige opwekking en heilzame wenken, die hij van hen ontvangen heeft,

ten sterksten verkleefd is, met eene genegenheid, die hij Gode in het gebed niet verzwijgt. Hoe dikwerf drong Paulus er bij zijne gemeente op aan, dat zij voor hem bidden, biddende met hem medearbeiden zouden, opdat hij in zijn moeijelijk werk onderschraagd werd, en er ook door velen dankzeggingen gedaan werden. En hoe betuigde hij aan den anderen kant, dat hij dikwerf nacht en dag in alle zijne gebeden, zijne geliefde gemeente gedachtig was, en allerlei heil voor hen zocht te verwerven. O! naar mate dit wederkeerig in eene gemeente meer geschiedt, naar die mate zal ook de vrucht der evangeliebediening te heerlijker gezien worden; want, daar liefde woont daar woont God, daar gebiedt de Heer den zegen en het leven tot in eeuwigheid!

Verder hebben bloedverwanten en huisgenooten, de dienstboden zelve niet uitgezonderd, eene billijke aanspraak op onze voorbidding. Hoe! . . . . zouden wij hen die tot ons in zulke eene nauwe betrek-

king staan, wier lot aan het onze zoo vast verbonden is, die met ons onder één dak wonen, wier geluk onze wensch is en voor wier welzijn wij gedeeltelijk zorg moeten dragen; zouden wij hen niet gedurig aan den Algoeden aanbevelen?

Inzonderheid zijn ouders verplicht dagelijks voor hunne kinderen te bidden. Zoo ergens, dan is het ook bij de opvoeding van onze kinderen waar, aan den zegen des Heeren in alles gelegen, en wanneer God niet medewerkt kan niets gedijen. Wat baat de angstvallige bezorgdheid eener teedere moeder, zoo Gods oogen niet nacht en dag open zijn over den geliefden zui-geling; wat vermag het christelijk voorbeeld en de verstandige raad van eenen braven vader, indien dit niet door zegen van Boven begunstigd wordt; en, wat zullen de nadrukkelijkste vermaningen, de gevoeligste kastijdingen uitwerken, indien het gemoed van den knaap stug, eigenzinnig en onopmerkzaam blijft, gelijk de harde grond, waarin het zaad niet kan

indringen, indien het niet geopend, week gemaakt en verteederd wordt. Ouders behooren dan niet slechts hunne kinderen dagelijks te leiden tot hunnen Schepper en Verlosser, en zich met hen te vereenigen in den gebede, maar zij moeten ook dikwerf in stille eenzaamheid, hunne knieën buigen, om het beminde kroost aan Hem op te dragen, wien het bij den doop geheiligd is, en van Hem wijsheid, licht en zegen af te smeeken, om het op te voeden in de leering en vermaning des Heeren. Hoe roerend luidt de bede van Abraham, voor zijnen zoon uit Hagar, op het oogenblik waarin hem door den Heere een' zoon uit zijne huisvrouw Sara werd toegezegd: *Och! dat Ismaël mogte leven voor uw aangezicht* (1), waarmede de aartsvader den wensch uitdrukt, niet slechts dat Ismaël moge blijven leven; maar ook Gode welgevallig leven, als een erfgenaam van zijne heerlijke beloften. Met welk een' vaderlijken ernst en teederheid zegende de ster-

(1) Gen. XVII: 18.

vende Jakob zijne kinderen en nakomelingen; hoe vurig bad hij voor de zonen van Jozef: *de God voor wiens aangezigt mijne vaders Abraham en Izak gewandeld hebben, die God, die mij gevoed heeft van dat ik was, tot op dezen dag, die Engel, die mij verlost heeft van alle kwaad, zegene deze jongens, en dat in hen mijn naam genoemd worde en mijner vaderen naam* (1). En God verhoorde de zegenwenschen van Jakob, en vervulde hetgeen deze in zijne voorbede voor de zonen van Jozef van Hem begeerd had. Dit is inderdaad eene merkwaardige bijdrage, tot bevestiging der waarheid: » de zegen des vaders bouwt de huizen der kinderen; » eene opwekkende herinnering aan ouders, om het voorbidden voor hunne kinderen niet te verzuimen en voor hen, door vele verzuchtingen, het goede van God te smeeken. Ook moeten de ouders hunne kinderen niet slechts op hunne feilen en jeugdige misstappen opmerkzaam maken en deswege bestraffen; maar zij behooren

(1) Gen. XLVIII: 15, 16. Hebr. XI: 21.

ook voor hen, vergeving van dezelve bij God te zoeken. Een loffelijk voorbeeld van die naauwgezetheid der godsvrucht en bekommering over het hart en gedrag zijner kinderen, vinden wij in Job, een man die in Gods woord geroemd wordt, als *opregt en vroom en godvreezende en wijkende van het kwade* (1). Hij verhinderde de gulhartige verkeerung en het onderling genoegen zijner kinderen niet; maar was echter niet onbekommerd, hoe zij zich daarbij mogten gedragen hebben. *Misschien*, — zoo dacht hij, na het eindigen hunner broederlijke gastmalen, — *misschien hebben mijne kinderen gezondigd*, in onbezorgde vrolijkheid zich zelve vergeten, en *God in hun hart gezegend*, den eerbied voor God laten varen, en Hem in het hart vaarwel gezegd. Hij ducht voor de zijnen het verbeuren van Gods gunst, en het is hem niet genoeg, voor die zonden welke bedreven waren, ontzondiging te zoeken; ook voor die, welke hij alleenlijk ver-

(1) Job 1: 1b.

moedde en mogelijk hield, wil hij zoo veel in hem is, vergiffenis bij God zoeken. Hij verzamelde zijne kinderen rondom zich, en na eene voorbereidende heiliging, *offerde hij*, als voorganger voor zijn gezin, *brandofferen naar hun aller getal*, welke hij met zijn vaderlijk gebed zal vergezeld hebben (1). Zoo deed de vrome man, uit bezorgdheid voor de eer van God en uit liefde tot zijne kinderen; — en zouden dan christelijke vaders en moeders niet evenzeer, ja nog veel meer, voor de afdwalingen hunner kinderen vergeving zoeken bij God, met een oog op het eenig en eeuwig offer der behoudenis? Gewisselijk, waar christen ouders gedurig voor hunne kinderen, met ootmoedige smeekingen toegaan tot den troon van Gods genade, en daarbij niets verzuimen om hen tot de dienst van God en Christus op te leiden en aan dezelve verbonden te houden, daar mag men ook hopen, dat er meer dan zij kunnen, aan hunne kinderen zal gedaan wor-

(1) Job I: 4, 5.

den door Hem, die hun het Koninkrijk der Hemelen heeft toegezegd.

Kranken vorderen mede onze bijzondere voorbeding. Hun lijden is een deel der smartelijke kwalen, die deze wereld oplevert. Zij kunnen soms zelve niet bidden, en verkeerem welligt in een beslissend tijdstip. Hoe troostrijk is het dan voor de zoodanigen, wanneer wij deze taak op ons nemen in vereeniging met hen; wanneer wij hunne gedachten, door onzen voorgang in den gebede zoeken te leiden en betamelijke gevoelens en gezindheden bij hen op te wekken, te verlevendigen of te doen ontwaken. Het is de uitdrukkelijke verordening van den broeder des Heeren, Jacobus, dat de kranken, de oudsten en opzieners der gemeente tot zich zouden laten komen, om voor hen te bidden. En voor de leeraren van de godsdienst is het eene aangename en belangrijke bezigheid, kranken en stervenden, door hunne voorbede te verkwikken en te vertroosten. Maar dikwerf zijn de Evangelie-dienaren onkundig van de ziekte der

leden hunner gemeente, of zij weten niet, hoe men hunne bezoeken zal opnemen, of die de kranken welkom of onaangenaam wezen zullen. Ook kan de toestand der kranken zoodanig zijn dat hunne zwakheid alle toespraak verbiedt, of dat zij nederliggen in bedwelming en gevoellooze onbewustheid van hun lot. Wat zal men nu bij het zorgvuldig gebruik der gepaste voorgeschrevene middelen beter voor hen doen, dan hen biddende op te dragen aan dien God, die het veege leven kan redden van het verderf, en in Christus ook de ziel genadig wil zijn?

Van het voorbidden voor kranken gewagende, zij het mij vergund, tot hartelijke deelneming op te wekken in de voorbede der gemeente, voor de kranken en hen, die in bijzonderen nood en gevaar verkeeren. Wij moeten hier de gemeente, welke is in God den Vader en den Heer Jezus Christus, beschouwen als een geestelijk huis, waar Gods geest in woont; de deelneming van hare liefderijke gezindheid

voor een' van hare leden is die van dat ligchaam, waarvan Gods Zoon het hoofd is, welke Gode aangenaam is door Hem. Het is dan niet zoo zeer de voorbidding des leeraars, welke de gemeente voorgaat en haar tolk of mond is, maar het voorbidden der gemeente, dat gevraagd moet worden. Die gemeente is één in Christus, haar hoofd; en even als het eene lid voor het andere zorgt, zoo zijn ook alle christenen verplicht voor elkander te zorgen. Als één lid lijdt, lijden alle leden; als één lid verheerlijkt wordt, verheugen de anderen zich mede. Zoo is dan de voorbidding in de gemeente, een deel der christelijke vereeniging. Hierdoor oefenen wij gemeenschap der heiligen; hierdoor wordt de onderlinge liefde opgewekt en aangekweekt, en het eenstemmig gebed, met de voorbede voor elkander, mag immers dubbel op verhooring rekenen? — Men behoort echter toe te zien, dat de voorbede niet te uitvoerig worde of te zeer in bijzonderheden afdale, en zij die dezel-

ve voor zich verzoeken of doen vragen, moeten ook opregtelyk met de gemeente instemmen, zuivere bedoelingen hebben en in alles eerlyk willen wandelen.

Maar, waar zou ik het einde vinden, indien ik alle bijzondere soorten van voorwerpen wilde optellen, die op onze voorbidding aanspraak hebben. Geene standen van menschen zijn hier uitgezonderd. Allen zullen onze voorbede wekken, indien er slechts liefde in ons hart woont. Armen, bedroefden, weduwen, weezen, krijgslieden, gekwetsten, gevangenen, ballingen, reizenden, vreemdelingen, lijdens in zielekwalen, door diepen rouw, huisselijke onrust, ont-aarde kinderen, valsche vrienden, mislukte uitzigten en verlies van bezittingen, hebben aanspraak op onze broederlyke deelneming in den gebede, of roepen onze hulpbetooning ter verzachting hunner elende in. En, gelijk het ons troostriek zoude zijn indien wij wisten, dat anderen onze belangen in hunne gebeden mede insloten, zoo moeten wij ook wederkeerig dezen

liefdepligt aan niemand weigeren. Meent evenwel niet dat wij ten allen tijde deze allen gedenken moeten; neen, dan zoude ons gebed welhaast ontaarden in eene dorre optelling van voorwerpen der menschelijke deelneming en christelijke liefde, zonder kracht of leven. Naar dat wij bijzondere aanleiding, onder het bestuur der Voorzienigheid, hebben ontvangen, naar dat wij ons opgewekt en gedrongen gevoelen of iets bijzonders weten, wat men voor een ander vragen zal, moeten wij hierin handelen, doch nimmer vertragen in dezen pligt der christelijke liefde.

Eer ik deze afdeeling besluite, waag ik het echter nog een paar soorten van menschen te noemen, die niet mogen vergeten worden in onze voorbede, en wier vermelding alleen genoeg is om u te doen zien, dat de omvang der christelijke voorbede zich tot allerlei menschen uitstrekt. Het zijn vijanden en ondeugenden, die ik bedoel.

Onder degenen, die wij in onze voorbede ligtelijk zouden voorbijzien, moeten

vooral vijanden geteld worden. En echter zijn deze het, voor welke wij onverzocht en ongevraagd, het goede en de verlenging van Gods goedertierenheid over hen moeten zoeken. Jezus zelf heeft uitdrukkelijk gezegd: *bidt voor degenen die u geweld aandoen en die u vervolgen* (1); en dat het niet onmogelijk is dit te doen, heeft hij door zijn eigen voorbeeld getoond, toen hij stervende aan het kruis voor zijne beulen en moordenaars bad: *Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen* (2). Of schijnt u dit voorbeeld boven het menschelijke verheven, hoort dan een' der volgelingen van den Heiland, den eersten bloedgetuige, Stefanus, terwijl hij door de steenen zijner bloeddorstige vijanden verpletterd werd, biddende uitroepen: *Heere! reken hun deze zonde niet toe* (3). Hoort zelfs onder den ouden dag, Mozes voor het weêrbarstig Israël, dat door het oprigten van een gouden kalf hem zoo billijk ver-

(1) Matth. V : 44.   (2) Luc. XXIII : 34.

(3) Hand VII : 60.

toornd had, bij God pleiten. Hoewel de Heere tot hem gezegd had: *laat mij toe dat mijn toorn tegen hen ontsteke en ik hen vertere*; zoo zal ik u tot een groot volk maken, laat hij evenwel niet af, maar bidt te vuriger en dringender (1). En niet toen alleen, maar bij herhaling, nog een en andermaal smeekte de Godsman op de edelmoedigste wijze, om genade voor het volk dat tegen hem en zijnen broeder, hunne getrouwe leidlieden, was opgestaan (2). Hoort Samuel, toen de Israëlieten een koning begeerd en daardoor hunnen ouden regter gevoelig beleedigd hadden, dus openlijk voor hen betuigen: *Wat ook mij aangaat, het zij verre van mij dat ik tegen den Heere zoude zondigen, dat ik zoude aflaten voor ulieden te bidden; maar ik zal u den goeden en regten weg leeren* (3).

(1) Exod. XXXII: 10—14. XXXIII: 12—17. Deut. IX: 7—21. X: 1—5, 8—11.

(2) Num. XIV: 13—19. XVI: 43—50.

(3) 1 Sam. XII: 13.

Noemt gij dit gedrag groot, zoo zoekt dan ook hetzelfde na te volgen. Zegt nooit: te bidden voor zijne vijanden zou geveinsd en huichelachtig wezen; maar zoekt veel eer door een hartelijk gebed, alle vijandschap te snuiken en uw gemoed in liefde te ontsluiten, voor degenen die u haten en beleedigen.

Ook ondeugenden moeten in onze voorbede niet vergeten worden. Zij zijn voorwerpen onzer liefde, even als zij deelen in de liefde van den Vader in den hemel. En zouden wij hen dan mogen vergeten, als wij biddende voor Hem het hart uitstorten? Niet, dat wij hunne voorsprekers of verdedigers bij God zullen wezen; dit mogen wij evenmin als hen aan te klagen. Leest eens Abrahams gebed voor Sodom (1); hoe aanhoudend, hartelijk en ernstig! Het is of de aartsvader zich zelve niet voldoende kan, om die stad den Heere op het dringendst aan te bevelen, en verlenging van Gods langmoedigheid over haar te verkrij-

(1) Gen. XVIII: 23—33.

gen. Waarlijk, voor vrienden kan men naauwelijks hartelijker bidden, dan de vader der geloovigen het hier doet voor die gruwelijke menschen! Zoo moet ook de christen gestemd wezen, en de afkeerigen van God, opdragen en aanbevelen aan God. Dit mogen wij althans veilig bidden, dat de werkers der ongerechtigheid verstoord, dat zij afgeschrikt worden van het kwade, vooral, dat zij tot nadenken en inkeer worden gebragt, dat gevallenen opgerigt, dwalenden op het regte pad geleid, en zondaren bekeerd en zalig mogen worden. Het 157ste der Evangelische Gezangen, bevat zulk eene bede om bekeering van zondaren, vooral het 3de en 8ste vers.

Ik zou nu nog kunnen spreken over het bidden voor Joden, Heidenen en Muhamedanen, opdat ook dezen den zegen van het christendom deelachtig, en bekend mogen worden met den eenigen naam, onder den hemel tot zaligheid gegeven; doch hierin zal wel niemand nalatig zijn, die bedenkt dat Jezus ons leerde bidden: *uw koningrijk,*

o Vader die in den hemel zijt, kome!
 Voorwaar, die bede moet gedurig op onze lippen en in ons harte zijn. En wie, die den Heiland lief heeft, en het een geluk acht een christen te zijn, zou niet vurig wenschen:

Och! dat aller menschen tongen,
 Aller Englen zang, o Heer!
 Zamenstemden, zamen zongen,
 Eeuwig tot uw lof en eer (1)!

Het zij dan niet slechts in het openbaar, in uren hieraan bijzonder toegewijd, maar dagelijks, in den schoot onzes huisgezins, of in de stille cenzaamheid, eene onzer ernstigste beden, dat het licht des Evangeliums, hetwelk ons zoo helder bestraalt, ook elders moge opgaan, en die tijden mogen naderen waarin de naam des Heeren één zal zijn over de gansche aarde, en zijne vreeze aller harten vervullen zal.

(1) Evang. Gez. XLIII: 6.

Hebben wij nu opgemerkt, hoever zich onze verpligting om voor anderen te bidden, uitstrekt, wij willen nu nagaan in de

T W E E D E A F D E E L I N G ,

wat tot betrachtting van dezen pligt der christelijke liefde kan aansporen.

Tot aanprijzing van het gedurig voorbidden voor anderen, zal ik niet alles noemen wat onder dezen titel, met vrucht en naar waarheid kon herinnerd worden. Het moge voldoende zijn datgene, hetwelk hier vooral in aanmerking komt en ter opwekking dienen kan, aan te wijzen. Van drie zijden kunnen wij hier het voorbidden voor anderen beschouwen, van welke de eerste betrekking heeft — op Hem, wien wij aanbidden, — de tweede, op ons zelve, — de derde, op onzen naasten. Uit dat oogpunt beschouwd, is het voorbidden voor anderen betamelijk, daar het een Gode welbehagelijk werk is, voordeelig voor hem die bidt, en voor anderen, voor wie het geschiedt.

*Het bidden voor anderen, betamelijk,
als een Gode welbehagend werk.*

Hoewel wij het bidden gaarne eene vergunning noemen die wij op grond van Jezus offer hebben, is het echter ook een pligt, tot welks beoefening wij menigmaalen in Gods woord, door de heerlijkste beloften worden uitgelokt en aangemoedigd. En die beloften van genadige verhooring, zijn niet alleen toegezegd aan eigene gebeden ten onzen behoefte, maar ook aan de voorbidding voor anderen. Kunnen wij het dan daaruit niet reeds opmaken, dat het voorbidden eene oefening des gebeds is, Gode bijzonder welgevallig? In die gedachte worden wij versterkt, door uitdrukkelijke voorbeelden die wij in Gods woord aantreffen. Toen Abimelech, de koning van Gerar, met krankheid bezocht en met den dood bedreigd werd om het wegnemen van Sara, Abrahams huisvrouw, liet God hem in den droom aanzeggen: *geeft nu dezès mans huisvrouw weder, want hij is een*

Profect en hij zal voor u bidden, opdat gij leeft (1). Toen Job weder hersteld was tot zijne voorgaande of nog grootere welvaart, luidde aldus het woord des Heeren tot Elifaz, den Themaniet: Mijn toorn is ontstoken tegen u en uwe twee vrienden: want gijlieden hebt niet recht van mij gesproken, gelijk mijn knecht Job. Daarom neemt nu voor ulieden zeven varren en zeven rammen, en gaat henen tot mijn knecht Job en offert brandofferen voor ulieden, en laat mijn knecht Job voor ulieden bidden; want zekerlijk, ik zal zijn aangezigt aannemen, opdat ik ulieden niet doe naar uwe dwaasheid (2).

Wij zouden te ver gaan, indien wij uit deze voorbeelden wilden afleiden, dat de voorbidding voor anderen, Gode meer welgevallig is dan eigene gebeden, doch dit mogen wij er ongetwijfeld uit opmaken, dat zulk eene voorbidding Gode niet ongevallig is. Het spreekt van zelve en blijkt ook uit de genoemde voorbeelden, in hen voor wie wij bidden moet niets zijn, waar-

(1) Gen. XX: 7.

(2) Job XLII: 7, 8a.

door zij de verhooring der gebeden voor hen, verhinderen of tegenwerken. Doch dit zoo niet zijnde, zouden wij ons dan niet wel eenigzins op het ouderlijk gevoel mogen beroepen, en het daarvoor houden, dat het Gode welgevallig is, wanneer wij iets voor elkanderen begeeren, even als het een' vader of moeder aangenaam is, wanneer een der kinderen stil voor zijn' broeder of zuster iets vraagt? Doch ik wil voortgaan om u op voorbeelden der Heilige Schrift te wijzen. Op voorbede van Mozes, deed de Heer telkens de plagen der Egyptenaren ophouden, en eenen gevaarlijken brand in het Israëlitisch leger aanstonds bedaren. Op het gebed van Elias, werd het kind van de weduwe te Zaphat weder in het leven terug geroepen. Op het gebed van denzelfden profeet, verkwikte God het dorstend aardrijk met milden regen. Op het bidden van Eliza, werd het huisgezin te Sunem verblijd door de herleving van hun eenig kind. Op de voorbede van Hiskia, werd het volk genezen, hetwelk niet

met die naauwkeurigheid als betaamde, maar toch met opregtheid het Pascha gegeten had; op het gebed, het gedurig bidden der Jeruzalemsche christen-gemeente, werd de Apostel Petrus wonderdadig uit de gevangenis gered, en Paulus hield zich verzekerd, dat door het gebed der Filippiërs, in vereeniging van den bijstand van Christus Geest, de pogingen der kwaadwilligen om zijn leed te verzwaren, hem tot zaligheid zouden gedijen. Door dit alles heeft de hand des Heeren, het teeken zijner goedkeuring op de voorbidding voor anderen zichtbaar gedrukt. Men zegge niet, dat dit mannen van bijzondere waardigheid en gezag waren. Immers Jacobus, daar hij van het vermogen des gebeds handelt, getuigde: *Elias was een mensch, van gelijke bewegingen, even afhankelijk, als wij* (1); en zou dit niet van alle de opgenoemden evenzeer gelden? Het is dus niet de profeet, niet de godsgezant, die bad; maar de mensch, van dezelfde beweging als zijne

(1) Jac. V: 17^a.

medemenschen. *Een krachtig gebed des regtvaardigen vermag veel* (1). Elias mogt een groot profeet zijn in Israël, hij was toch een mensch als wij, even afhankelijk, geenszins volmaakt, en echter wat vermogt zijn gebed veel! Zoo is dan de voorbidding, (dit toch bedoelt Jacobus hier door *het gebed*, blijkens de twee voorgaande en twee volgende verzen), de *krachtige*, ijverige en vurige voorbidding van een geloovig christen nog veel vermogende. Wij handelen dus onverantwoordelijk wanneer wij door ongeloof, traagheid of onverschilligheid, de waarheid dezer voorbeelden weêrspreken. Wij verzuimen dan een werk, dat ons welbehagelijk maakt in Gods oogen, een werk, aan welks vervulling de Hoorder des gebeds veel heeft toegezegd, waarop hij zoo menigmaal zijnen zegen geschonken heeft.

Daarenboven, wanneer wij slechts voor ons eigen geluk bezorgd zijn, dan heeft onze godsdienstigheid een kenmerk van eigen-

(1) Jac. V: 16^b.

baat. Dit ontsiert ons en moet ons onbegrijpelijk maken in het oog van God, die zijne zon doet opgaan over boozen en goeden, en regent over regtvaardigen en onregtvaardigen. Het moet ons niet genoeg zijn dat wij zelve behouden worden, en onze ziel als een buit wegdragen; wij moeten ook medewerken ter behoudenis van anderen. Meestal kunnen wij ten dezen aanzien niet meer doen, dan alleen voor anderen te bidden. Wie hiermede begint en dit naar behooren tracht te doen, die zal zich ook beijveren, om de afgedwaalden te regt te brengen met een' geest der zachtmoedigheid, en aldus medewerken om eene ziel te behouden van den dood, en eene menigte zonden te bedekken. Zulk eene opregte zucht voor het welzijn van anderen, toont buiten twijfel meer edelmoedigheid, dan wanneer men alleen voor eigen geluk bekommerd is. Zou dit den Hoogen God dan niet behagen?

Nog meer dan deze redenering kan het voorbeeld van Jezus hier gelden, en ons

tot dezen Gode-welbehagenden pligt der voorbidding krachtig aansporen. Hij had, toen Petrus onbekommerd het gevaar te gemoet ijde, voor hem gebeden, dat zijn geloof niet mogt ophouden. En toen Hij binnen weinige uren, door den dood van de zijnen zou worden weggenomen, hief Hij de oogen ten hemel en zeide tot den Vader: » Ik bidde u voor mijne discipelen, dat gij hen bewaart van den boozen; heilig hen in uwe waarheid, en ik bidde niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in mij geloovent zullen, opdat zij allen één zijn, gelijk gij Vader in mij en ik in u.» Zijne handelwijze, toen Hij hier beneden omwandelde in de dagen zijnes vleesches, zelfs bij het naderen van zijn bitter lijden en in die ure van smart en ontzetting, zijne krachtige voorbede in den hemel, om wier wille ons allerlei zegeningen toevloeijen, is ons eene aanmoedigende verzekering, dat het voorbidden voor anderen een Gode-welbehagend werk is.

*Door het bidden voor anderen, wordt ons
eigen hart bij toeneming ten goede
des naasten gestemd.*

Wanneer wij bidden, dan storten wij ons hart voor God uit, en sluiten ons in gemeenzamen omgang aan den Alwetenden, Almagtigen en Algenoegzamen aan, die onze gebeden hoort, onze wenschen kan voldoen, en alleen in staat is, om de begeerten onzer ziel tot in eeuwigheid te vervullen. En als wij nu in plegtige toenadering tot God, de belangen van anderen aan Hem voordragen, dan is ons hart zeker reeds eenigermate ten goede geneigd voor hen, die wij biddende gedenken; maar het zal tevens, juist door dit middel, nog meer geopend en tot broederliefde gestemd worden. Inderdaad, welk middel is er meer gepast om vrede en liefde onder elkander te bevorderen, om genoeg en vreugde van elkander te beleven, dan de vervulling van dezen pligt. Hoe verlevendigt het de genegenheid, wanneer men voor eenen af-

wezenden vriend bidt, hoe sterkt het den liefdeband, wanneer men met en voor elkander het goede bij God zoekt. Hoe sterk waarschuwende en aansporende is het, wanneer men voor elkander bidt om opwassing in kennis, genade en waarheid, om bewaring in verzoeking. Zoo is dan het voorbidden voor anderen, ook voor hem die het verrigt, een bevorderingsmiddel tot zedelijke volmaking en ongeveinsde liefde, en aldus heilzaam en voordeelig. De liefde zegent den geliefden en maakt het hart van den liefhebbenden beter. Zouden wij zoo ligt onvergenogd en vijandig tegen elkander kunnen worden, indien wij meer voor elkander baden? Zou men iemand kunnen haten, hem verdriet aandoen, hem beleëdigen of benadeelen, wanneer men zoo aanstonds hem biddende aan God had opgedragen? Is het wel mogelijk, dat een vader uit opregte liefde en teedere trouw voor zijne kinderen bidt, en hunne opvoeding geheel verwaarloost; dat de onderdaan voor zijne overheid

bidt, en moedwillig tegen derzelve bevelen opstaat; dat de toehoorder met een warm hart voor den leeraar om des Hoogsten bijstand smeekt, en op het woord geheel geen acht geeft? Een van beide, of de voorbidding komt niet uit het hart, of zij werkt op het hart en maakt den voorbidder beter en liefderijker. De voorbede voor eenigen geliefden persoon zal onze genegenheid voor hem krachtig opwekken, ons in het bevorderen van zijne belangen ijveriger en naauwgezetter maken, en dan ook, wanneer wij om zijne verbetering gebeden hebben, ons trouw en gewillig doen zijn, om hem behulpzaam de hand te bieden of hem een woord van vriendelijke waarschuwing, van zachte bestiering en liefderijke vermaning toe te voegen. Zoo stemt dan de voorbidding voor anderen, het hart ten goede, kweekt de edelste gesteldheid der ziel aan, heeft eene veelvermogene kracht tot heiligmaking en gelukzaligheid, en is aldus voor hem die ze verrigt, heilzaam en voordeelig.

*Door het bidden voor anderen kunnen wij
hun veel goeds doen toekomen.*

Indien wij gelooven aan de kracht des gebeds, of liever aan de belofte van genadige gebeds-verhooring bij God, dan zullen wij het geen door het bovenstaande opschrift wordt uitgedrukt, gereedelijk toestemmen. Zijn wij op grond van het onderwijs des Zaligmakers en van zijne jongeren overtuigd, dat wij door het gebed menig voordeel erlangen, hetwelk wij zonder bidden niet zouden verkregen hebben, dan mogen wij ook niet twifelen, of wij kunnen door het bidden voor anderen, hun voor wien wij dit doen, op velerlei wijze voordeelig zijn en zonder dat zij het bemerken, weldoen. Wel nu, wat zegt gij, is dat niet eene christelijke wijze van weldadigheid te be-
toonen?

Geheel onverschillig omtrent eens anderen welzijn, geheel koel en onaantrekkelijk omtrent de nooden van anderen kunnen wij ons geen' christen voorstellen. Maar, in-

dien wij deelen in het leed onzer broeders, indien hun geluk ons ter harte gaat, waarom dit dan niet met gebeden en smee-kingen aan Hem bekend gemaakt, die het alleen vervullen kan? Waarom niet voor hen, die op onze liefde aanspraak hebben, op dezelfde wijze en langs denzelfden weg, geluk en zegen gezocht, waarop wij die voor ons zelve zoeken, bij den eenigen Oorsprong alles goeds, uit wiens volheid al wat leeft en is, alles ontvangt? Hoe, — wij zouden het welzijn van anderen opregt kunnen bedoelen, en hun evenwel deze eerste en voornaamste liefdedienst, of wilt gij liever dezen vriendschaps-pligt, weigeren? Zal onze liefde daar ophouden, waar onze eindige krachten ophouden? Neen! verre van ons zulk eene bekrompenheid! Wanneer wij niets meer voor onze broeders doen kunnen, wenden wij ons dan tot den Hemelschen Vader die alles voor hen doen kan, en die ook hetgeen wij deden, kan en wil zegenen. Wanneer wij hunne tranen niet droogen, hun leed niet verzachten kunnen, dan kun-

nen wij hen toch opdragen aan Hem, die troosten en helpen kan in allen nood. Waar onze omstandigheden ons niet toelaten onze medemenschen eenig genoeg te verschaffen, waar wij hen met onze goederen niet ondersteunen, met raad niet dienen, met onze bekrompene vermogens niet helpen kunnen, daar kunnen wij, ook zelfs in den geringsten stand, toch voor hen bidden. Wanneer onze woorden geen ingang meer bij hen vinden kunnen, onze waarschuwing, raad, vertroosting en opwekking hen niet meer baten kan, dan klimme onze smeeking voor hen ten hemel; dan zij het onze verzuchting dat de Heere hen behoede, hen waarschuwe, trooste, bestiere, verbeter en opwekke. Zoo kunnen wij onze medemenschen uit den schat der goddelijke Algenoegzaamheid, met allerlei tijdelijke en geestelijke zegeningen verrijken, uit den grootsten nood, door goddelijke Almagt, verlossing en uitredding voor hen zoeken en in de dringendste gevaren, hen door de veilige hoede Gods als 't ware beschermen, indien wij hunner

met ijverige en vurige smeekingen gedenken bij den troon van God. Wanneer zij niet ontvangen omdat zij niet bidden, of, omdat zij kwalijk bidden, dan wil God op onze hartelijke, ootmoedige en onderworpenen voorbede, naar zijne wijsheid en liefde, hun het goede schenken. Of zoo zijzelve ook gewoon zijn hunne belangen biddende aan God op te dragen, dan kunnen wij met hen strijden in de gebeden tot God, voor hen. Geschiedt de voorbidding in het bijzijn eenes ellendigen, zij overtuigt dan hem voor wien men bidt, van de hartelijkste deelneming, oefent hem in onderwerping aan Gods wil, leert hem op Gods genade te steunen en opent voor den ongelukkigen en ramspoedigen, eene rijke bron van troost, van stichting, van bemoediging en hope. Doch eigenlijk gesproken kan dit geene voorbidding heeten; hij, die voorgaat in het gebed, is wel de mond, de tolk der overigen, maar zij bidden gemeenschappelijk, zij vereenigen zich mede in het gebed. Door het stil en verborgen voorbidden voor anderen, wordt

langs eenen anderen weg, een soortgelijk nut gesticht. Weten wij, dat voor ons gebeden wordt, dan schenkt deze bewustheid reeds aan de ziel menige verkwikking en bemoeiding. Hoe wordt de kranke opgebeurd door de voorstelling: op dit oogenblik wellicht denken mijne deelnemende vrienden biddende aan mij, straks zal de gemeente in des Heeren naam vergaderd, mijne lichamelijke en geestelijke belangen aan Hem opdragen, wiens naam Ontfermer is. Hoe sterkt het den godvreezenden krijgsman, om gemak en rust te ontberen, gevaar en verleiding te trotseren en wordt dit gevorderd, moedig den dood onder het oog te zien, indien hij zich vertegenwoordigt: mijne lieve betrekkingen verheffen voor mij hunne harten en handen hemelwaarts, bidden mij moed en kracht en bewaring van boven toe. Hoe wordt de zwervende reiziger daardoor aan zijn land en maagschap verbonden en onderschraagd in gevaren, als hij die gedachten voeden mag: ook uit mijne geboorteplaats klimmen voor mij smeekingen teu

hemel op, daar word ik door eene teedere moeder, gedurig in stilte opgedragen aan dien God, wiens ook de zee is en wiens eigendom ieder plekje der aarde. En al is het ook, dat wij ons van de voorbidding onzer christelijke vrienden niet bewust zijn, wij twijfelen daarom aan de kracht van dat bidden niet, maar houden het daarvoor, dat het veel vermag tot genadige verhooring bij God. Inderdaad, wie iets gevoelt van dat veelbetekend woord des Bijbels: een krachtig gebed des regtvaardigen vermag veel, die stelt hoogen prijs op eene ootmoedige en geloovige voorbidding en die wil ook wederkeerig aan anderen gaarne betoonen, wat hij voor zich wenscht. Waarlijk, de rechte liefde der broederen huisvest niet in ons binnenste, hun' nood en ellende gaat ons niet ter harte, indien wij niet voor hen bidden, en bij onze pogingen om hen te helpen, verzuimen den zegen en medewerking in te roepen van Hem, die zijne kracht moet volbrengen in onze zwakheid en meer doen kan, dan wij bidden of denken kunnen!

Zoo zien wij derhalven, het bidden voor anderen is naar Gods wil, ons zelve en den naasten tot zegen. Met het hoogste regt verdient het dus te worden aanprezen, en niets mag ons immer verhinderen of doen vertragen in dezen pligt der christelijke liefde. Maar nu vraagt gij: hoe moeten wij dezen pligt beoefenen, en hoedanig moeten wij zelve gesteld wezen? De derde afdeeling, waar in ik u het een en ander wil herinneren, tot bestuur in het beoefenen van dezen aangelegenen pligt, zal die vraag beantwoorden.

DERDE AFDEELING.

Hoe moeten wij bij het bidden voor anderen gesteld wezen, en hoe moet die voorbidding worden uitgeoefend?

Zal ons bidden voor anderen, Gode behagelijk en ons zelve en anderen voordeelig zijn, dan moet ons hart daarbij zoo gesteld wezen, dat wij met vrijmoedigheid

de oogen durven ophieven. *Indien ons hart ons veroordeelt, God is meerder dan ons hart, en Hij kent alle dingen. Geliefden, indien ons hart ons niet veroordeelt, zoo hebben wij vrijmoedigheid tot God; en zoo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij zijne geboden bewaren en doen hetgeen welbehagelijk is voor Hem* (1). Die vrijmoedigheid tot God moet hij, die voor anderen bidt, voor zich zelve zoeken en hebben. En hoe zullen wij die anders verkrijgen, dan door het geloof? Geloof moet dan in ons binnenste wonen, en onze voorbidding, een gebed des geloofs kunnen heeten. Het geloof dat de Oneindige van stervelingen wil aangebeden worden, dat de Alwetende de verborgene verzuchtingen verstaat, dat de Almagtige onze smeekingen kan, en de Algoede die, om zijns Zoons wil, genadig wil vervullen. Geene twijfelingen des mistrouwens en der menschelijke bekrompenheid, mogen bij ons binnensluipen; wij gronden toch onze gebeden niet op onze

(1) 1 Joh. III: 20—22.

waardigheid, maar alleen op de waardigheid en uitnemendheid van onzen Heer Jezus Christus, wiens regtvaardigheid de onze is, door het geloof. In zijnen naam moeten wij onze knieën buigen en ons hart opwaarts heffen, om dat zoo vertroulijk als vrijmoedig uit te storten voor den Hoogen God, van wien zoo beminnelijk getuigd wordt, dat Hij de hoorder des gebeds is, tot wien alle vleesch komt (1). Eerbied en diep ontzag moet daarbij in onze ziel huisvesten, die ons met Abraham doet zeggen, toen deze aartsvader voor Sodom bad: *ziet toch, ik heb mij onderwonden te spreken tot den Heere, hoewel ik stof en assche ben* (2). Vertrouwen op de magt, wijsheid en liefde van God, tot wien wij biddende naderen, onderwerping van onzen wil aan zijnen wijzen, goeden en heiligen wil, moet ons mede bezielen. Hoewel wij ons ten vollen verzekerd houden, dat geen ding bij God onmogelijk is, dat zijne Algevoegzaamheid in staat is alle onze begeer-

(1) Psalm LXV: 3.

(2) Gen. XVIII: 27.

ten te vervullen, zoo moeten wij de verhooring onzer gebeden, ootmoedig overlaten aan zijne wijsheid en goedheid, en nimmer uit het oog verliezen, dat niet onze wil de beste is, maar de wil van Hem, van wien wij en alle onze medemenschen afhankelijk zijn, en die weet, wat voor ieder goed en nuttig is. Immers niet elke voordragt onzer nooden en begeerten aan God, is een gebed, maar wordt het door de betamelijke gevoelens die daarbij in het binnenste huisvesten; door stille onderwerping van eigen zin en wil aan God, door trouwelijke overgave van weg en lot in zijne handen, door het staat maken op zijne beloften, door ernst en aanhouden en aandrang in het smeeken. Ootmoed behoort daarbij in ons te zijn, die zich niet verheft boven onze medemenschen, en daardoor walgelijk is in Gods oog; maar een gevoel, dat wij zelve ellendig, alleen door de vrije genade Gods, op verhooring kunnen wachten. Hierdoor wordt het gevoel onzer diepe afhankelijkheid geoefend; wij zijn beschei-

den in hetgeen wij biddende begeeren, de noodzakelijkheid om gedurig tot God terug te komen wordt tastbaar gemaakt, en wij leeren vasthouden aan Hem, die op de oefening van den pligt des gebeds, de heerlijkste beloften heeft toegezegd. Onder en na zulk een gebed, behoort dan ook liefde in ons te huisvesten. Deze moet de drijfveer en het hoofdbeginsel zijn, die ons bij het bidden voor anderen bezielt. Het hart moet een levendig gevoel hebben van de ongelegenheid, waarin een ander zich bevindt, in dezelve opregt deelnemen; zich zooveel mogelijk verplaatsen in den toestand en nood des ellendigen en zich een juist denkbeeld vormen van de behoeften om wier vervulling men bidt. Zonder deelnemende liefde mist het gebed alle hartelijkheid, en zal het ook voorzeker de verhooring missen. Even hartelijk en vurig als wij het voor ons zelve doen, moeten wij ook voor anderen bidden. Wij mogen nimmer verzuimen voor ons zelve te bidden, indien wij het voor den naasten naar behooren

willen doen. En zoodanig als dit gebed is, zoo als eene moeder bidt om het behoud van het zieke kind, zoo als het scheepsvolk en reizigers, God aanroepen in dreigend gevaar, zoo opregt, krachtig en ernstig moet onze voorbidding voor anderen zijn. Zal eindelijk onze voorbidding naar behooren zijn, dan moet zij zich ook werkzaam in liefde betoonen; dan mag men niets nalaten wat tot hulp des naasten, tot wegneming of verzachting van leed en rampen, voor zoo ver dit in onze magt is, dienen kan; anders toch ware het bidden, een spotten met den Hoogen God. Te bidden voor armen, dat de Vader der lichten den rijkdom zijner Algenoegzaamheid over hen ontsluite, en niet wat men kan, tot leeniging hunner ellende mede te werken; voor krankten, den Geneesmeester der zielen om bijstand en redding aan te roepen, en niet naar hulpmiddelen en artseneijen om te zien: dit gevoelt gij, zou eene tastbare ongerijmdheid, de tegenstrijdigheid zelve wezen? Te bidden voor koning

en vaderland, en niet zelve door onderdanige getrouwheid in onzen kring, tot heil des lands en de voorspoedige regering van den vorst mede te arbeiden: hoe zou dat kunnen zamengaan?

Zoo laat ons dan, M. Vr.! ons beijveren om aldus gezind te zijn en te handelen. Hebben wij onder het lezen van dit stukje menig verzuim en verkeerdheid opgemerkt, het zij ons niet genoeg dit te zien, te betreuren, daarvoor vergeving te vragen; maar het zij boven alles ook onze toeleg, om dat in Gods kracht te verbeteren. Onze gebeden zullen doorgaans winnen in kracht en leven, indien wij dezelve niet enkel tot ons zelve en eigene behoeften bepalen. Een ruim onafzienbaar veld opent zich voor het biddend hart, bijaldien ook de belangen van anderen, ons regt op het hart wegen en een voornaam aandeel in ons gebed hebben.

Wij zien dan, bij eenige opmerkzaamheid rondom ons, dringende behoeften, tot welker vervulling, onze bekrompenheid

niets kan bijdragen, kwalen en verdriete-
lijkheden, die het ons moeilijk, zoo niet
onmogelijk valt te verzachten, anders dan
door het opzenden van vurige aanhoudende
smeekingen naar den hemel. Wij ontvangen
dan dagelijks nieuwe en rijke stof, om aan
te houden in den gebede en zullen te
gereeder de veelvuldige en krachtige opwek-
kingen tot het gebed voldoen, die wij op
zoo vele plaatsen in onzen dierbaren Bijbel
aantreffen. Nu dan, laat ons ten allen
tijde ijverig zijn in gebed en dankzegging,
voor ons zelve en de onzen, en ook
waken in hetzelfde met alle gedurigheid,
voor alle onze medemenschen en mede-
christenen. Hoe aangenaam is het, malkan-
der deze dienstbetooning der broederlijke
liefde te bewijzen; hoe aangenaam, wanneer
verbondenen in den geest, door het geloof
in denzelfden Heiland, malkanders belan-
gen biddende opdragen aan denzelfden God
en Vader. Welk een zalig genot schenkt
het ons, wanneer anderen onzer gedenken
bij den troon van God. Hoe verkwikkend

en zielverheffend is het voor het kind, te hooren, dat de ouders ook voor het zelve bidden; hoe kan deze gedachte den jongeling beveiligen op glibberige paden, hem met lust en ijver vervullen, om zijne ouders tot blijdschap te verstrekken. Hoe stevig het onze kracht waar wij tot eene moeilijke taak geroepen worden, als wij mogen denken: mijne vrienden werken met mij mede in den gebede. Ziet zulk eene verruiming schenkt aan het hart, de bewustheid en voorstelling dat anderen onze belangen nevens de hunne opdragen aan den wijzen, magtigen, liefderijken Opperheer en Weldoener, die in alle nooden zoo rijkelijk kan voorzien! Zouden wij dan vertragen in dezen edelen en zaligen pligt? Neen, bij het weinige dat wij voor elkander doen kunnen, willen wij veel en hartelijk voor elkander bidden. — Of ook vrome ouders en andere in Christus ontslapenen, aan ons in den hemel gedenken, is wel wenschelijk, maar niet zeker. Of Engelen het aangezicht des Vaders voor ons

zoeken, weten wij niet; maar dit weten wij, dat wij in Jezus Christus, den regtvaardigen, een Voorspraak hebben bij den Vader, die eene verzoening is voor onze zonden, en door wiens handen, onze arme, gebrekkige gebeden worden gereinigd, en bij God veraangenaamd. —

Bij M. WIJT & ZONEN, Drukkers van het Nederlandsche
Zendinggenootschap, worden ook uitgegeven
de navolgende Kleine Stukjes.

No.	
1.	Evangelische herinneringen aan Kranken..... à 15 Ct.
2.	Over het nuttig Kerkgaan..... - 10 "
3.	Over het doen van Belijdenis..... - 10 "
4.	Een woord voor menschen die niet ter kerk kunnen gaan. - 10 "
5.	Het Christendom beschaamd door Heidenen..... - 10 "
6.	Evangelische herinneringen aan Bedroefden..... - 15 "
7.	Evangelische herinneringen aan Vaders en Moeders.. - 20 "
8.	Een woord aan Vaders en Moeders, welke een kind ten Doop brengen..... - 05 "
9.	Over het allerbeste Boek..... - 10 "
10.	Onderwijs over het Bijbellezen..... - 25 "
11.	Levensgeschiedenis van den grootsten Man..... - 25 "
12.	Iets over het Avondmaal..... - 15 "
13.	Opwekking tot de huisselijke Godsdienst..... - 15 "
14.	Zamenspraak tusschen drie vrienden over de Wedergeb.. - 07½ "
15.	Het leven van William Kellij..... - 15 "
16.	Drie zamenspraken tusschen een Leeraar en een Huism. - 15 "
17.	Het dorp Eerenhoef, uit het diepst verval tot vorige welvaart hersteld..... - 25 "
18.	Het nadeel van het bij de straat loopen der kinderen - 20 "
19.	Waarschuwing tegen de Ontucht..... - 30 "
20.	Iets voor herstelden uit krankheid..... - 20 "
21.	Iets voor Gevangenen..... - 35 "
22.	Geschenk der christelijke liefde voor kinderen..... - 52½ "
23.	Geschenk voor degenen, die tot Lidmaten der chris- telijke kerk zijn aangenomen..... - 25 "
24.	Heb ik wel genoeg voor de Eeuwigheid?..... - 20 "
25.	Tweede Geschenk der christelijke liefde voor kinderen - 25 "
26.	Voor Dienstboden..... - 25 "
27.	Over de Feesten..... - 20 "
28.	Iets voor Armen..... - 10 "
29.	Jezus, de geneesmeester van zieken..... - 12½ "
30.	Evangelische Herinneringen aan oude lieden..... - 22½ "
31.	Verzameling van leez. brieven en opwekkende verhalen - 20 "
32.	Opwekking tot weltevredenheid..... - 20 "
33.	Een goed woord aan christen-ouders over de opvoeding hunner kinderen..... - 20 "
34.	De kracht des Geloofs, der Liefde en des Gebeds, of de geschiedenis van August Herman Franke..... - 15 "
35.	Schets van het leven van Afrikaner, een opperhoofd bij de Namaqua's in Zuid-afrika..... - 10 "
36.	Waarschuwing tegen het Kwaadspreken..... - 10 "
37.	Iets over de Zelfkennis..... - 20 "
38.	Een woord van onderrigt en troost, ten gebruike in Sterfhuizen..... - 22½ "
39.	Men doet niet, wat men kan..... - 17½ "
40.	Vriendelijken raad aan hopeloozen en zwaarmoedigen, om hen te beveiligen tegen Wanhoop..... - 25 "
41.	Waarom word ik niet beter?..... - 25 "
42.	Wie zijn, hier op aarde, de gelukkigste menschen? - 20 "
43.	Gedenk te Sterven..... - 25 "